

Oponentský posudek na diplomovou práci Karin Ondráčkové s názvem: Pedagogické příručky S. Fishera

S pedagogickou osobností Simona Fishera jsem se poprvé seznámil krátce po revoluci prostřednictvím jeho článků v časopise *The Strad*. Bylo tam spousta zajímavých postřehů, ale musím přiznat, že mne tehdy nezaujaly natolik, abych se hlouběji zajímal o Fischerův komplexní pedagogický profil. Řízením osudu právě to za mě udělala Karin Ondráčková ve své diplomové práci a musím říct, že tak učinila s velkou fundovaností, pečlivostí a schopností zaměřit se na vše podstatné.

Práce je přehledně členěná do tří velkých celků postupně se zabývajících Fischerovým životem, jeho příručkami a ve 3. části důkladným rozbořením jeho Pěti nezbytných cvičení na tvorbu tónu. V kapitole *Vlivy a způsob pedagogického myšlení* Ondráčková znamenitě podtrhla nejdůležitější pilíř Fischerova systému, kterým je názor, že základem veškeré houslové hry jsou proporce. Je to právě ten zlatý bod ideálního vyvážení, vybalancování, kdy vše začne fungovat jinak: s lehkostí, pružností a bez zbytečného úsilí. Tuto míru všech věcí, kdy je nutno ani nedolít, ani nepřelít přirovnává Fischer ke kuchařskému umění a kvalita pedagoga poté závisí na tom, nakolik dokáže s danými ingrediencemi dosáhnout kýžené vyvážené chuti.

Pokud bych vůbec měl mít k práci nějaké připomínky, pak k některým Fischerovým názorům bych od Karin uvítal i kritičtější přístup: cvičit ve *spiccato* půlové hodnoty v začátku Dvořákovy koncertu mi připadá už lehce za hranou. Podobně s větou „Zvyk nechat ležet prsty na hmatníku v přesných vzdálenostech od sebe je jeden ze základů zabezpečení levé ruky“, bych na autorčině místě alespoň polemizoval. Stejně tak s pedagogicky diskutabilním Fischerovým postojem, že „dospělý se může v mnoha ohledech přizpůsobit rychleji než dítě“.

Z této oblasti poté vysoce oceňuji vlastní kritické postoje Karin např. na str. 39: „S tímto tvrzením nesouhlasím, podle mého vlastního pocitu se mi tercie, oktávy, decimy a prstokladové oktávy hrají s nakloněnými prsty podstatně lépe“. Je to dokladem toho, že autorka nad problematikou skutečně přemýšlí, a ne pouze přijímá hotová řešení.

Práce Karin Ondráčkové s názvem *Pedagogické příručky S. Fishera* je výborná. Můj problém jakožto oponenta tkví v tom, že Fischerův pedagogický přínos neshledávám tak objevným jako Karin. Proto se mi řada pedagogických osobností, ať už v minulosti nebo současnosti jeví být daleko zajímavější, a to i na škole, kde Karin momentálně usiluje o magisterský titul. Leč to je můj problém a ne její.

Návrh známky: A

Pavel Kudelásek